



Poljčan:

Potočnikov Tine — mladi junak.

Ali ga poznate Potočnikovega Tineta, najboljšega učenca v tretjem razredu? To vam je dečko, da malo takih! Majhen je, morda najmanjši v celem razredu, krepak pa, da bi se meril s petnajstletnimi. Okrogla, rdeča lica, jasne pa bistre oči, vedenje v šoli in izven šole: vsa vnanjost kliče in priča, da biva zdrav duh v njegovem zdravem telesu.

V prostem času pomaga staršem pri delu ali pa se poigra s sestrice in s Pečarjevim Jankom, ki mu je najljubši tovariš. Rajši je doma, kot bi se potepal okoli. Kaditi ne poskuša nikdar. Žalibog je često videti pritlikave šolarčke s svalčico v ustih: Tinetu to niti na misel ne pride. Tudi opojnih pijač se noče navaditi, češ, voda je najboljše vince za otroke.

Med mlade junake se pa vendarle dolgo ni hotel vpisati, čeprav so to gospod katehet vsem učencem gorko priporočali. Mislil si je: tobaka in opojnih pijač se zdržim lahko tako ali tako, ne da bi se kam vpisoval.

Tisti dan po birmi se je pa nenadoma raznesla med učenci vest, da je Potočnikov Tine pristopil k mladim junakom.

Poslušajte, kaj je Tineta privedlo do tega koraka.

Bilo je nekaj dni pred birmo. Oče so poslali Tineta v gostilno po liter vina. Med potjo sreča Tine

gospoda učitelja, ki ga vprašajo: »Komu pa neseš to pijačo? Ali jo boš sam pil?«

»Ne, gospod! Nesem jo domov za zidarje, ki nekaj popravljajo v hiši. Sam ne pijem vina.«

»Kaj pa v nedeljo, ko boš šel z botrom v gostilno, ga tudi takrat ne boš pil?«

»Tudi takrat ne!«

»Si li vpisan med mlade junake?«

»Ne, gospod učitelj! Nisem vpisan, vseeno pa sem sklenil, da ne bom pil.«

»A tako! ... Jaz pa vendarle dvomim nad tvojim dobrim sklepom.«

»Boste videli, da ne bom pil!«

»Dobro,« odvrne gospod učitelj, videč njegovo velikodušnost, »dobiš lepo knjižico, če ostaneš možbeseda.«

Mali Tine poskoči od veselja, domov gredé pa začne razmišljati ... Kmalu ga začne skrbeti, se bo li mogel zdržati ali ne? Pečarjev Janko mu je tudi pravil, da je moral z botrom v gostilno in da se je proti večeru vrnil pijan domov. Tine se je bal, da bi se tudi njemu ne pripetilo tako. Vedel je, kako grdo in poniževalno je, če se deček upijani, posebno še na dan svete birme. Mora ostati pri svojem sklepu: »Niti kaplje alkohola ne!« Bal se je pa botra, ki ga bo silil, gotovo zelo silil. »Hud bo name; moral bom piti!« —

Ubogi Tine! Rad bi ostal zvest. Mika ga, kar mu je obljubil gospod učitelj, pa tudi botru se boji zameriti.

Kaj naj stori? Kako se reši zadrege? Šine mu v glavo rešilna misel. »Najbolje bo, če se vpišem med mlade junake, kakor je to storilo že več šolarjev. Imel bom vsaj trden izgovor. Nihče me ne bo mogel siliti, da bi pil. Koj jutri pojdem h gospodu katehetu in jih poprosim, da me vpišejo.«

Kakor je rekel, je storil.

Napočil je dan svete birme. Po cerkveni svečanosti krene res boter s Tinetom in starši v gostilno. Boter kmalu opazi, da Tinče ne pije. Prime ga za roko in mu reče prijazno: »No, Tinče, danes pa le pij,

ko si bil pri birmi! Ne bo ti škodilo, če nekoliko pokusiš.«

Tine ni bil v zadregi niti za trenutek ne! »Oprostite,« je rekel pogumno, »ne pijem vina. Vpisal sem se med mlade junake in ne smem prelomiti obljube.«

»A tako! — Mlad junak si! Junak! No, če je pa tako,« odvrne boter, »te pa ne bom silil! Boš pa kaj boljšega dobil namesto vina. Le stanoviten ostani!«

Težak kamen se je odvalil Tinetu od srca. Takega odgovora pa ni pričakoval od botra. Prva poskušnja je bila prestana. — Vesel je bil potem lepe knjižice, ki jo je dobil od gospoda učitelja; še bolj pa vesel, ker se je znal premagati. Pa tudi starši in učitelji so bili veseli tako vrlega mladega junaka.

Dal jih Bog naši domovini mnogo!



A. Čebular:

O mraku.

Nebeški pajčolan
pregnil je ravan,
nađ njo pošujejo krilateci
in vžigajo ugasle svečke,
da zemlja na okoli
molitev vročo moli.

